

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VKa 587/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 07 sierpnia 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 359/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec I. J., polegającą na nie orzeczeniu za przypisany jej czyn kary grzywny, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości jej czynu wyrażający się w rodzaju naruszonego przez nią dobra prawnego tj. życiu i zdrowiu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

człowieka, rozmiarze wyrządzonej szkody i okolicznościach jej działania a także wzgląd na prewencyjny i wychowawczy cel kary i społeczne jej oddziaływanie przemawiają za orzeczeniem względem I. J. obok orzeczonych kar, również kary grzywny /zarzut apelacji prokuratora/,

- rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. K., polegającą na nie orzeczeniu za przypisany jej czyn kary grzywny, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości jej czynu wyrażający się w rodzaju naruszonego przez nią dobra prawnego tj. życiu i zdrowiu człowieka, rozmiarze wyrządzonej szkody, a także wzgląd na prewencyjny i wychowawczy cel kary i społeczne jej oddziaływanie przemawiają za orzeczeniem względem A. K. obok orzeczonych kar, również kary grzywny /zarzut apelacji prokuratora/

	<p>- rażąco niska kwota zadośćuczynienia (k.993)</p> <p>/zarzut apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego/.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Argumenty Sądu Rejonowego w Białogardzie zarówno teoretyczne z zakresu art. 53 § 1 k.k. jak i dotyczące uzasadnienia konkretnej kary wobec oskarżonych I. J. i A. K. zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku w powiązaniu z argumentacją zawartą w uzasadnieniu postawionych zarzutów apelacyjnych o orzeczeniu wobec oskarżonych rażąco łagodnej kary - poprzez brak orzeczenia kar grzywnien - nie uzasadniały zmiany wyroku w powołanym zakresie.</p> <p>Podniesiony zarzut rażącej łagodności kary jest zasadny</p>				

wtedy, gdy kara
wprawdzie mieści
się w granicach
ustawowego
zagrożenia, ale nie
uwzględnia w
sposób właściwy
okoliczności
dotyczących
sądowego ich
wymiaru
określonych w art.
53–56kk. Zgodnie
z ugruntowanym
stanowiskiem
judykatury rażąca
niewspółmierność
kary występuje
wtedy, gdy kara
orzeczona nie
uwzględnia w
należyty sposób
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisywanego
czynu oraz nie
realizuje
wystarczająco celu
kary, ze szczególnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych.
Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znaczną, wyraźną
i oczywistą, a
więc niedającą się
zaakceptować
dysproporcję między
karą wymierzoną a
karą sprawiedliwą,
czyli zasłużoną (np.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
30 maja 2017 II
KK 156/17). Zarzut
rażącej
niewspółmierności

kary może być zasadny tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykaże, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

Warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności może być połączone z orzeczeniem kary grzywny. Ma to na celu zwiększenie dolegliwości tego środka probacyjnego, tak by nie powstało przeświadczenie, że środek ten oznacza bezkarność sprawcy (wyr. SN z 28.12.1977 r., VI KRN 326/77, OSNPG 1978, Nr 7, poz. 78). Przeciwdziała bowiem błędnemu mniemaniu, że kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest przejawem pobłażliwości wobec sprawcy (zob. wyr. SN z 18.7.1975 r., V KRN 76/75,

OSNKW 1976, Nr 1, poz. 6). Skoro bowiem skorzystano z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wskazanych kar, to kara grzywny stanowi w zasadzie jedyną realną dolegliwość pozwalającą odczuć choć w sferze materialnej naganność poczynań oskarżonego (wyr. SA w Katowicach z 29.7.1999 r., II AKa 134/99, Prok. i Pr. 2000, Nr 1, poz. 19). Orzeczenie kary grzywny w tym wypadku uwzględnia zatem przede wszystkim ten cel kary, jakim jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 KK).

Oskarżonymi, które uznane zostały za winne przestępstwa z art. 155 k.k. są pielęgniarki o nieposzlakowanej opinii, które przez całe swoje zawodowe życie wpierały swoją pracą społeczność swojego regionu. Do zdarzenia doszło w sposób nieumyślny, wskutek ustalonych działań i zaniechań dwóch oskarżonych pielęgniarek, pośrednio wskutek

natłoku pracy,
błędów i zaniedbań
organizacyjnych,
pośpiechu w
działaniach pionu
operacyjnego. Tylko
ten kto wykonując
konkretny zawód
związany z
odpowiedzialnością
za życie ludzkie
przeżył taką sytuację
jak oskarżone I. J.
i A. K. wie jak
ciężko wrócić do
normalnego
funkcjonowania
zarówno w zakresie
wewnętrznego
spokoju tak
niezbędnego w
zawodzie
pielęgniarki jak i w
życiu codziennym i
zawodowym.
Oskarżone dalej
pracują i dalej
wykonują pracę
pielęgniarek.
Niekiedy samo
postępowanie karne
stanowi
wystarczającą
dolegliwość dla
sprawców
przestępstw
nieumyślnych. W
tym konkretnym
przypadku wobec
obu oskarżonych
orzeczono karę
pozbawienia
wolności, a mając
na uwadze ich
niekaralność i
pozytywną opinię,
jej wykonanie
zostało warunkowo
zawieszona na
ustalony okres

próby. Taka kara nie jest przejawem pobłażliwości i stanowi łącznie z koniecznością udziału w długotrwałym procesie wystarczającą dolegliwość. Dodatkowe, finansowe obciążanie oskarżonych jawi się niecelowe, tym bardziej że są zobowiązane do zapłaty ustalonych kwot zadośćuczynień. Wymierzając karę, Sąd I instancji uwzględnił rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawczyńiach obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawców, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Argumentację sądu I instancji w zakresie wymiaru kary należy w pełni podzielić tak więc nie ma potrzeby ponownego jej przytaczania. Zdaniem sądu odwoławczego w tym konkretnym przypadku, w świetle prawidłowo

ustalonego stanu faktycznego i opisanych powyżej przesłanek stanowiących dyrektywy wymiaru kary, adekwatną karą za przypisane oskarżonym przestępstwa są właśnie wymierzone kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania bez jednoczesnej kary grzywny wymierzanej w oparciu o przepis art. 71 k.k.

W tym miejscu sąd odwoławczy odniesie się do podniesionego w uzasadnieniu apelacji zarzutu pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie wysokości orzeczonego zadośćuczynienia (k993). Sąd odwoławczy uznał, że orzeczone wobec oskarżonych I. J. i A. K. zadośćuczynienia na rzecz każdego z trójki pokrzywdzonych kwoty po 2000 złotych stanowią w tej konkretnej sprawie prawidłowo określony środek kompensacyjny. Nie uszło uwadze sądu odwoławczego, że

pokrzywdzeni
dochodzili i uzyskali
odszkodowanie
pieniężne od
jednostki
organizacyjnej w
której zmarł pacjent
solidarnie z jego
ubezpieczycielem.
Zasądzone tam
kwoty opiewają
od 85.000 do
100.000 złotych
na rzecz każdego
z pokrzywdzonych.
Oczywistym jest, że
jeżeli
zadośćuczynienie
zostanie w jakiejś
części zapłacone,
to powinno to
prowadzić do
zmniejszenia
dochodzonego przed
sądem
zadośćuczynienia.
Sąd wziął pod
uwagę, że w aktach
sprawy znajduje
się orzeczenie Sadu
Okręgowego w
Warszawie w
sprawie IC 827/18
zasadzające na rzecz
pokrzywdzonych
ustalone w nim
kwoty w związku
ze śmiercią H. G..
Tym samym sąd
odwoławczy uznał,
że skoro na gruncie
postępowania
cywilnego
rozstrzygana jest
równolegle kwestia
roszczenia
pokrzywdzonych
wobec szpitala i
ubezpieczyciela
szpitala, który

zatrudniał
oskarżone, to
dodatkowe ustalenie
kwot
zadośćuczynień bez
przeprowadzenia
dodatkowego
postępowania
dowodowego
jawiłoby się jako
dowolne. Innymi
słowy obecny brak
zwiększenia sumy
zadośćuczynień od
oskarżonych, nie
zmienia faktu, że
pokrzywdzeni
przyszłości mogą
dochodzić w
postępowaniu
cywilnym dalszych
roszczeń zarówno
od oskarżonych
pielegniarek jak i
firm
ubezpieczeniowych z
którymi miało one
zawarte umowy
ubezpieczenia
odpowiedzialności
cywilnej. Zasądzenie
zadośćuczynienia
częściowego
uprawnia
pokrzywdzonego do
wystąpienia o
przyznanie dalszego
zadośćuczynienia i
odszkodowania za
doznane krzywdy
natury fizycznej i
psychicznej,
zwłaszcza jeżeli w
chwili wyrokowania
sąd karny nie
był władny ocenić
rozmiaru doznanych
przez
pokrzywdzonego
krzywd w

<p>porównaniu z kwotami już uiszczonymi z tego samego tytułu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:</p> <p>a) wymierzenie oskarżonej I. J. również kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 lek w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł i pozostawienie pozostałych rozstrzygnięć w mocy</p> <p>b) wymierzenie oskarżonej A. K. również kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł i pozostawienie pozostałych rozstrzygnięć w mocy</p> <p>Wniosek o podwyższenie kwot zadośćuczynienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Niezasadność podniesionego zarzutu nie może skutkować zasadnością któregośkolwiek z wniosków apelacji.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że zachowanie oskarżonego K. S. nie wyczerpuje znamion przestępstwa określonego w art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 2 kk, albowiem w sposób prawidłowy dokonał on odstawienia leku o nazwie A. przepisanego uprzednio pacjentowi H. G. i tym samym nie naraził go nieumyślnie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, podczas gdy właściwa ocena zachowania oskarżonego dokonana w oparciu o wnikliwą analizę</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>zebranego w toku postępowania materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony K. S. poprzez niezachowanie wymaganej zawodowej staranności, do czego był zobowiązany jako lekarz dyżurny w Oddziale (...) Sp. z o.o. Szpital (...), przejawiającej się nie odnotowaniem wyraźnie w dokumentacji lekarskiej, w szczególności w karcie zleceń faktu uczulenia pacjenta H. G. na lek o nazwie A. oraz nie poinformowaniem o uczuleniu personelu średniego, nieumyślnie naraził H. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, co pozwala na przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu z art. 160 § 3 kkw zw. z art. 160 § 2kk. /zarzut apelacji prokuratora/</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny			
argumentacja w przedmiocie braku zasadności niniejszego zarzutu zawarta jest w punkcie 3.5 niniejszego uzasadnienia			
Wniosek			
uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego K. S. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Białogardzie do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność podniesionego zarzutu nie może skutkować zasadnością wniosku apelacji.			
3.3.	Naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>wyroku poprzez dowolną ocenę dowodów z zeznań świadków poprzez pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań tych świadków, tj. tego, iż dokonane przez K. S. odstawienie leku odbyło się bez zachowania należytej staranności, co zaś doprowadzić mogło do pominięcia tego zapisu przez pozostałe współoskarżone / zarzut apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego/.</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
argumentacja w przedmiocie braku zasadności niniejszego zarzutu zawarta jest w punkcie 3.5 niniejszego uzasadnienia			
Wniosek			
uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uniewinnienia	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

oskarżonego K. S. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Białogardzie do ponownego rozpoznania				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Niezasadność podniesionego zarzutu nie może skutkować zasadnością wniosku apelacji.				
3.4.	Naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez dowolną ocenę dowodu z opinii zespołu biegłych medyków, w zakresie w jakim biegli ci stwierdzili, iż odstawienie leku winno zostać dokonane w sposób jak najbardziej czytelny i widoczny co odnalazło swój wyraz w uznaniu, iż K. S. prawidłowo dokonał oznaczenia odstawienia leku / zarzut apelacji pełnomocnika	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	oskarżyciela posiłkowego/.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
argumentacja w przedmiocie braku zasadności niniejszego zarzutu zawarta jest w punkcie 3.5 niniejszego uzasadnienia				
Wniosek				
uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego K. S. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Białogardzie do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Niezasadność podniesionego zarzutu nie może skutkować zasadnością wniosku apelacji.				

3.5.	Przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych, wyrażający się w przyjęciu, iż K. S. w sposób prawidłowy dokonał oznaczenia odstawienia leku, podczas gdy ustalenie takie nie koreluje z zebranych w sprawie materiałem dowodowym /zarzut apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego/.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Z uwagi na uniewinnienie przez sąd rejonowy oskarżonego K. S. od popełnienia zarzuczonego mu czynu i wywiedzenie przez dwa podmioty (prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej) dwóch zbieżnych co do zasady apelacji, w których podniesione zostały co do zasady identyczne zarzuty (zarzuty opisane w punktach 3.2; 3.3; 3.4; 3.5;) kwestionujące				

prawidłowość
decyzji o
uniewinnieniu
oskarżonego, sąd
odwoławczy odniósł
się łącznie do
wszystkich
podniesionych
zarzutów
apelacyjnych
dotyczących
rozstrzygnięcia o
uniewinnieniu
oskarżonego K. S..

Z analizy
zgromadzonego
materiału
dowodowego oraz
przedstawionych w
uzasadnieniu
wyroku motywów,
jakimi kierował się
sąd I instancji
oceniając tenże
materiał dowodowy,
wynika iż dokonana
przez Sąd Rejonowy
w Białogardzie
ocena dowodów jest
zgodna z wymogami
płynącymi z kodeksu
postępowania
karnego. Sąd I
instancji w
prawidłowy sposób
zebrał i ocenił
dowody oraz
okoliczności
ujawnione w toku
postępowania, a
na ich podstawie
dokonał
prawidłowych
ustaleń faktycznych.
Postępowanie w
przedmiotowej
sprawie zostało
przeprowadzone
prawidłowo, a ocena

materiału dowodowego dokonana przez sąd I instancji nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej przepisem art. 7 K.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 K.p.k. i pozwala na kontrolę odwoławczą prawidłowości rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd szczegółowo wskazał dowody, którym dał wiarę oraz wyjaśnił, z jakich powodów na taką jego ocenę zasłużyły. Wskazał również dowody, którym waleń wiarygodności odmówił oraz przekonywająco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. W ocenie Sądu Okręgowego w Koszalinie ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy w Białogardzie są zatem prawidłowe.

Ustaleniami faktycznymi niebudzącymi

wątpliwości był fakt, że w sprawie oskarżony lekarz K. S. nie dopuścił się błędu diagnostycznego.

Zmarły pokrzywdzony H. G. powiedział o swoim uczuleniu oskarżonemu K. S. przed opuszczeniem oddziału na operację (por. zeznania M. G. **k. 322**) oraz że przed podaniem augmentinu karta zleceń lekarskich dotycząca zmarłego pokrzywdzonego znajdowała się w posiadaniu oskarżonych pielęgniarek I. J. i A. K. i że zaznaczone w niej było odstawienie tego leku (por. **m.in. k. 386**). Ponadto o uczuleniu zmarły i jego rodzina informowali personel medyczny przed rozpoczęciem operacji. Powyższe ustalenia wykluczały ustalenie, że karta zleceń lekarskich w chwili podania zmarłemu pokrzywdzonemu leku augmentin nie była w posiadaniu pielęgniarek i że nie zawierała oznaczenia odstawienia leku augmentin, w formie jak w zabezpieczonym

dowodzie w postaci tej karty zleceń lekarskich.

Powyższe kieruje ku oczywistemu wnioskowi, że gdyby pielęgniarka **I. J.** podająca po operacji leki wzięła do ręki i zapoznała się z kartą zleceń, zobaczyłaby informację, że nie może podać leku augmentin bo ten jest odstawiony. Tymczasem **I. J.** podała lek nie w oparciu o dokument w postaci karty zleceń, lecz w oparciu o informację z

zeszytu pielęgniarek, do którego **A. K.** wpisała obowiązek podania leku augmentin.

Pozostała do rozstrzygnięcia kwestia **sposobu wypełnienia przez oskarżonego karty zleceń lekarskich**. Lekarz nie wypełnił karty zleceń zgodnie z instrukcją zawartą na **karcie 180 akt sprawy**. W tym miejscu należy wskazać, że podobnie pielęgniarka **I. J.** po podaniu leku augmentin nie wypełniła tej karty zgodnie z tą

samą instrukcją.
Oczywiście
prawidłowo
wypełniona karta
zleceń lekarskich
powinna zawierać
informację kiedy
zlecono augmentin i
kiedy go odstawiono.
Instrukcja
wskazywała
konieczność podania
daty zlecenia i
datę odstawienia.
Wypełnienie karty
miało być dokonane
czytelnie i opatrzone
podpisem lekarza. Z
żadnego z dowodów
nie wynikał
obowiązek
zaznaczenia na tym
dokumencie , że
pacjent jest uczulony
na leki. Należało
rozważyć, czy
wypełnienie karty
zleceń przez lekarza
zgodnie z instrukcją
zapobiegłoby w
tym konkretnym
przypadku skutkowi
w postaci podania
pokrzywdzonemu
leku augmentin.
Innymi słowy czy
podanie leku
augmentin
nastąpiło, z tej
przyczyny że
pielęgniarka błędnie
zinterpretowała
zapis karty zleceń
dokonany
niezgodnie z
instrukcją.
Wypełnienie przez
oskarżonego lekarza
karty zleceń
nastąpiło po

pierwsze zgodnie ze zwyczajem panującym na tym oddziale oraz po drugie w sposób czytelny i zrozumiały dla personelu. W toku postępowania, żadna z przesłuchiwanym trzech pielęgniarek (Marzec, K., J.), nie poddała w wątpliwość, że niezrozumiałym był dla niej zapis na karcie, zgodnie z którym lek augmentin został odstawiony. Wszystkie pielęgniarki wskazały, że przed podaniem leku, żadna z nich na kartę zleceń nie spojrzała. Brak wywiązania się przez pielęgniarki z tych procedur wynikał, z ustalonej, błędnej i już zmienionej praktyki, zapisywania leków zawartych w karcie zleceń w odrębnym zeszycie funkcjonującym na użytek pielęgniarek. W tej sprawie pielęgniarka podająca lek w ogóle nie korzystała z karty zleceń i gdyby nawet karta zleceń była wypełniona w sposób jak nakazywała to instrukcja to i tak lek augmentin zostałby podany. Kiedy i

jak pielęgniarka ma podawać leki wynikał z instrukcji zawartych na kartach 244 i n. oraz 157 akt sprawy, gdzie wprost dwukrotnie wskazane jest, że podawanie leków ma następować zgodnie z ordynacją lekarską, zaleceniem lekarza. Zalecenie lekarskie widniejące w karcie lekarskiej w chwili podania leku brzmiało, lek augmentin jest odstawiony. Zdaniem sądu odwoławczego brak wypełnienia przez lekarza karty zleceń w zgodzie z instrukcją, ale w sposób zrozumiały dla personelu medycznego, mógłby stanowić naruszenie zasad administracyjnych lub innych skutkujących ewentualną odpowiedzialnością np. dyscyplinarną za nieprawidłowe, niezgodne z instrukcjami wypełnianie dokumentów. Nie można jednak skutecznie łączyć tak wypełnionej karty zleceń (w sposób zrozumiały dla personelu, ale formalnie niezgodny z instrukcją) i ustalać że ten

fakt pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z narażeniem H. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, czyli z wypełnieniem znamion zarzuconego oskarżonemu przestępstwa z art. 160 § 1, 2 albo 3 k.k. W uzasadnieniu apelacji prokuratora pojawił się również zarzut **braku ustnego** poinformowania personelu medycznego przez oskarżonego o odstawieniu augmentinu. W sprawie nie można było ustalić, aby na oskarżonym lekarzu ciążył obowiązek ustnego poinformowania personelu medycznego o odstawieniu augmentinu, ponieważ nie miała miejsca sytuacja w postaci stanu pacjenta bezpośrednio zagrażający jego życiu.

Sąd odsyła do przepisów ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarce i położnej /art. 11 ust. 1/ i ustawy z dnia

z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i dentysty / art. 4/, które miały zastosowanie w niniejszej sprawie. Te dwie ustawy nakładają na lekarza i pielęgniarkę obowiązek działania przy wykonywaniu zawodu z należytą starannością. Co do zasady, niezastosowanie standardu (procedury) prowadzi do naruszenia zasady działania z należytą starannością. Zgonie z art. 15 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej /por. cytowany dalej komentarz do tego artykułu zawarty w komputerowym zbiorze informacji prawniczej lex/, pielęgniarka i położna wykonują zlecenia lekarskie **zapisane w dokumentacji medycznej**. Zapis w dokumentacji medycznej, nie dotyczy zleceń wykonywanych w stanach **nagłego zagrożenia zdrowotnego**. W przypadku uzasadnionych wątpliwości pielęgniarka i położna mają prawo

domagać się od lekarza, który wydał zlecenie, by uzasadnił potrzebę jego wykonania. Wykonanie pisemnego zlecenia lekarskiego jest ustawowym obowiązkiem każdej pielęgniarki i położnej. **Zlecenie lekarskie powinno być napisane czytelnie.** W przypadku zlecenia podania leku zlecenie lekarskie powinno zawierać wszystkie dane i wskazania, tj. datę sporządzenia zlecenia, nazwę leku, postać leku, dawkę, drogę podania, czas podania, podpis osoby wystawiającej zlecenie. W przypadku zlecenia lekarskiego, które jest niezrozumiałe, budzi wątpliwości itd. pielęgniarka i położna obowiązane są skontaktować się z lekarzem w tej sprawie i ustalić tok postępowania. Powyższe powinno być odzwierciedlone w dokumentacji medycznej. Pisemne potwierdzenie wykonania zlecenia lekarskiego jest informacją zwrotną dla zlecającego lekarza, jak też innych osób

zaangażowanych w proces udzielania świadczeń zdrowotnych, o przebiegu podejmowanych działań medycznych. Pielęgniarka i położna mają obowiązek poinformowania lekarza o ewentualnych spostrzeżeniach poczynionych względem pacjenta w następstwie wykonanego zlecenia.

Uprzedniej pisemności zleceń lekarskich i pisemności ich potwierdzania lekarz oraz pielęgniarka i położna nie mają obowiązku dochowania tylko wyjątkowo, w trakcie wykonywanych działań medycznych w stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego.

Pielęgniarka i położna mogą wykonać wówczas zlecenie lekarskie ustne.

W ustawie o zawodach pielęgniarki i położnej, jak i w ustawie o zawodach lekarza i lekarza dentystry brak jest bezpośredniego

obowiązku odnotowania zleceń wydanych przez lekarza, a wykonanych przez pielęgniarkę lub położną w sytuacji zagrożenia zdrowotnego.

Obowiązek ten wynika jednak z ogólnych zasad starannego prowadzenia dokumentacji medycznej i odnotowywania wszelkich udzielonych pacjentowi świadczeń zdrowotnych (art. 4 u.z.l. w zw. art. 11 u.z.p.p. i art. 23 ust. 1 u.p.p.).

W tej konkretnej sytuacji pacjent po operacji znalazł się w oddziale pooperacyjnym z wypełnioną kartą zleceń lekarskich, wybudził się i czuł się dobrze. Obowiązywała zatem reguła pisemnego, w karcie zleceń lekarskich podawania i odstawiania leków. Ponadto z przeprowadzonych dowodów wynikało, że o swoim uczuleniu zmarły pacjent informował nie tylko oskarżonego lekarza, ale zarówno

on jak i jego rodzina. Świadkowie z rodziny zmarłego pokrzywdzonego opisywali, że informowali personel pielęgniarski o uczuleniu zmarłego pokrzywdzonego. Ponadto z zebranego materiału dowodowego nie wynikało aby w karcie zleceń lekarskich był obowiązek odnotowywania istnienia uczuleń na leki.

Z tych przyczyn zarzut apelacyjny prokuratora braku wzięcia pod uwagę wniosków opinii biegłych nie mógł być uznany za trafny. To nie biegli decydują o istnieniu lub braku istnienia związku przyczynowego pomiędzy uchybieniem formalnym, administracyjnym a powstaniem bezpośredniego zagrożenia dla życia i zdrowia pacjenta, lecz czyni to sąd rozpoznający sprawę w oparciu o materiał dowodowy i obowiązujące przepisy prawa. Ponadto to nie biegli ustalają reguły prawne wzorca

działania lekarza i pielęgniarki /forma ustna czy pisemna zlecenia podania leku/, bo te wynikają z obowiązujących przepisów prawnych i wewnętrznych regulacji danej jednostki leczniczej.

Ustalony zatem w oparciu o powyższe rozważania stan faktyczny, słusznie zdaniem sądu odwoławczego nie mógł przemawiać za zasadnością twierdzenia, że oskarżony wypełnił swoim działaniem lub zaniechaniem znamiona przestępstwa z art. 160 § 1, 2 albo 3 k.k. Zgodnie z art. 160 § 1, 2 albo 3 k.k. oskarżonemu powinno być udowodnione, że swoim zachowaniem umyślnie lub nieumyślnie naraził człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Fakt, że na oskarżonym ciążył obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo nie budził wątpliwości.

Oskarżony wypełnił kartę zleceń, z którą nie zapoznała

się pielęgniarka podająca lek. Gdyby przed podaniem leku augmentin, czyli po powrocie pacjenta z operacji, pielęgniarka zapoznała się z dokumentem karty zleceń, wówczas do podania leku by nie doszło. Brak zapoznania się z kartą zleceń i podanie leku bez zaznajomienia się z informacjami płynącymi z tej karty stanowił przyczynę powstałego skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego. Ustalone w sprawie zachowanie oskarżonego lekarza nie przyczyniło się w żadnym stopniu do decyzji pielęgniarki o podaniu leku, bo to nastąpiło bez jakiegokolwiek zapoznania się z kartą zleceń lekarskich pacjenta. Sąd wskazuje, że popełnienie przez lekarza błędu lekarskiego albo niezachowanie zasad należytej staranności może pociągać za sobą odpowiedzialność prawną w różnych formach, przy czym warunkiem zastosowania niektórych z nich jest wystąpienie niepożądanego

skutku pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym z pierwotnym błędem lub niezachowaniem zasad należytej staranności.			
Wniosek			
uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego K. S. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Białogardzie do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność podniesionego zarzutu nie może skutkować zasadnością wniosku apelacji.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wymierzona oskarżonym I. J. i A. K. kara i wysokość orzeczonego zadośćuczynienia, decyzja o uniewinnieniu oskarżonego K. S..		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
argumentacja została zawarta we wstępnej części uzasadnienia.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Sąd odwoławczy zwolnił oskarżycielkę posiłkową A. G. od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, którymi w całości obciążył Skarb Państwa. O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 633 kpk. W sprawie nie miał zastosowania przepis art. 636kpk., skoro nie doszło	

do sytuacji aby
apelacja pochodziła
wyłącznie od
oskarżyciela
posiłkowego, albo
wyłącznie od
oskarżyciela
publicznego. Sąd
odwoławczy uznał
jednak, że apelacje
pełnomocnika
oskarżycielki
posiłkowej była
co do zasady
tożsama z apelacją
oskarżyciela
publicznego w
zakresie zarzutów i
wniosków
zmierzających do
uchylenia wyroku
wobec oskarżonego
K. S.. Z uwagi
na treść przepisu
art. 633 kpk i
płynącą z niego
zasadę słuszności
oraz charakter
sprawy, tożsamość
apelacji oskarżyciela
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego z
apelacją prokuratora
sąd odwoławczy
zwolnił
oskarżycielkę
posiłkową A. G. od
ponoszenia kosztów
procesu za
postępowanie
odwoławcze,
którymi w całości
obciążył Skarb
Państwa.

7. **PODPIS**

sędzia (del.) Rafał
Podwiński sędzia
Grzegorz Polewiak
sędzia Sławomir
Przykucki

Koszalin
25.02.2021r.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz
z uzasadnieniem
doręczyć :
adwokatowi M. D.
oraz oskarżycielowi
publicznemu,

Koszalin
25.02.2021r.